

1

POEZII • POVESTIRI
• LEGENDE •
JOCURI • GLUME •

Supliment
gratuit

1969

LUMINA

INVENȚII HOMO SAPIENS DESCOPERIRI

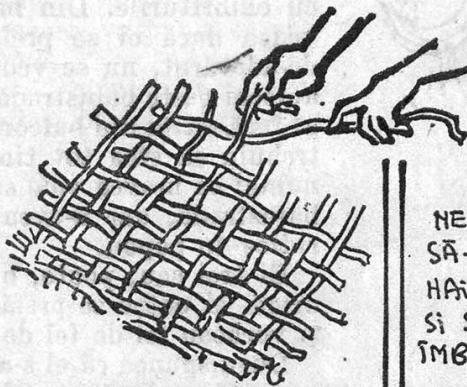
DINTOTDEUNA LUI HOMO
SAPIENS GROZAV ÎA
PLĂCUT SĂ SE
ÎMPODOBEASCĂ.
"ÎNRUMUTA"
"CITE O PIELE
DE LEOPARD
ȘI SE FĂLEA
CU EA FAȚĂ
DE TOT
TRIBUL.

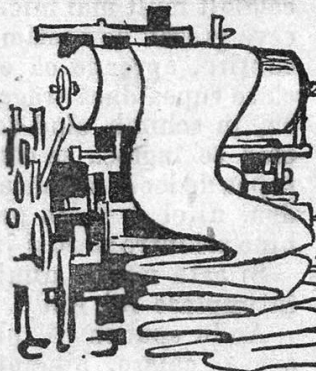
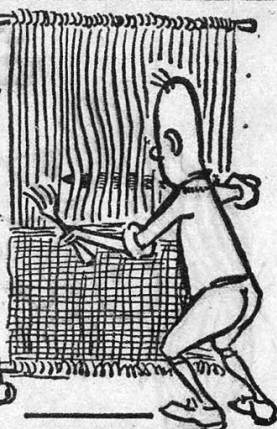
MAI TÎRZIU A
OBSERVAT CĂ
LÎNĂ POATE
FI TOARSĂ ȘI
CĂ FIRUL DE
LÎNĂ, TOT ASTFEL
CUM AI ÎMPLEȚI
UN GARD DE
NUIELE, POATE
FI ȚESUT ȘI
ÎNȚEȚESUT.

I.P. GOFU.

ȘI-A FĂCUT
O SUVEICĂ
ȘI-A ÎNCEPUT
SĂ ȚEASĂ
REPEDE -
REPEDE,
NERĂBDĂTOR
SĂ-SI FACĂ
HAINE NOI
ȘI SĂ SE
ÎMBRACE CU
ELE.

ĂZI, CÎND MAȘINILE
TORC ȘI ȚES DE ZOR
PENTRU EL, COCHETUL
HOMO SAPIENS E TOT
NENULTUMIT.
-„MDA, E CEVA, DAR
CROIALA PARCĂ AR
MAI TREBUI AJUSTATĂ”
ÎȘI SPUNE EL,
PRIVINDU-SE ÎN
OGLINDĂ. ȘI A DOVĂ-
ZI LANSEAZĂ
O NOUĂ MODĂ.

SUB BALCON

de OCTAV PANCU-IAȘI

Ilustrații: MAGDA ARDELEANU

Poate că erau trei sau poate că erau patru.

Deocamdată să spunem că erau trei și dacă, numărându-i, pînă la urmă o să ne iasă patru, mai vedem noi, nu-i mare lucru să-l ștergem pe trei și să-l lăsăm la locul lui numai pe patru.

Erau acolo, sub balcon, nu vă grăbiți să întrebați care balcon, am eu grijă să vă spun că era balconul de la etajul întâi,

cum intri pe ușă în stînga, sau cum ieși pe ușă în dreapta, pentru că dreapta și stînga, poate ați observat, nu-s întotdeauna în același loc, se schimbă cînd ți-e lumea mai dragă, vai, tare mai sînt schimbătoare.

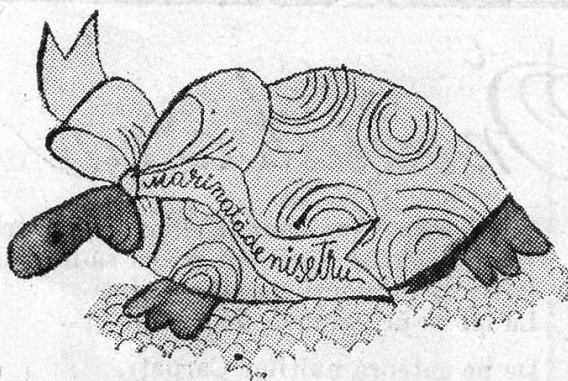
Erau acolo, sub balcon, ei trei sau poate ei patru. Se prefăceau că se joacă cu o bărcuță în băltoaca de lingă ușă, dar, deși se prefăceau foarte bine, dacă te uitai mai atent vedeai că se prefac, în băltoacă aproape că nu mai rămăsese de loc apă, iar bărcuța, zău, mă pufnește risul, era o cutie de chibrituri pe care scria, special pentru copii, să nu se joace cu chibriturile. Din balcon însă nu se vedea dacă ei se prefac sau se joacă de-adevărat, nu se vedea decît dacă te aplecai peste balustradă și asta nu putea să facă fetița din balcon, ea era bolnavă, trebuia să stea tot timpul întinsă, nu numai că n-avea voie să se aplece peste balustradă, dar n-avea voie nici să se ridice în popou.

Ei trei sau, poate, o să numărăm la urmă, ei patru se prefăceau că se joacă și vorbeau fel de fel de chestii.

Ducu spunea că el s-a trezit într-o dimineată cu două nasuri. Un nas verde și celălalt mult mai mic. Nasul verde cînta ceva grozav de nostim. Cînd melodia era subțire, aproape că era atît de subțire că se rupea dacă trăgea numai un pic de ea, în schimb cînd se îngroșa, ei bine, cînd se îngroșa se cățara pe ea și nu se rupea de loc, nici măcar nu plesnea, poate doar nițel se rodea pe la jumătate, mai bine zis între sfert și jumătate.

Și asta nu era nimic pe lingă ce i se întîmplase lui Andu.

Andu spunea că, plecînd într-o zi de acasă, călare, bineînțeles pe elefantul lui cu opt picioare, ajunsese într-o insulă

— După cîte văd eu, voi vă prefaceți, spuneți tot felul de chestii ca să ridă fata aceea din balcon. Mai bine haideți că am găsit eu o băltoacă mare după bloc.

Asta-i tot.

Adică, nu.

A venit vremea să facem socoteala: erau trei sau erau patru băieții care se jucau sub balcon?

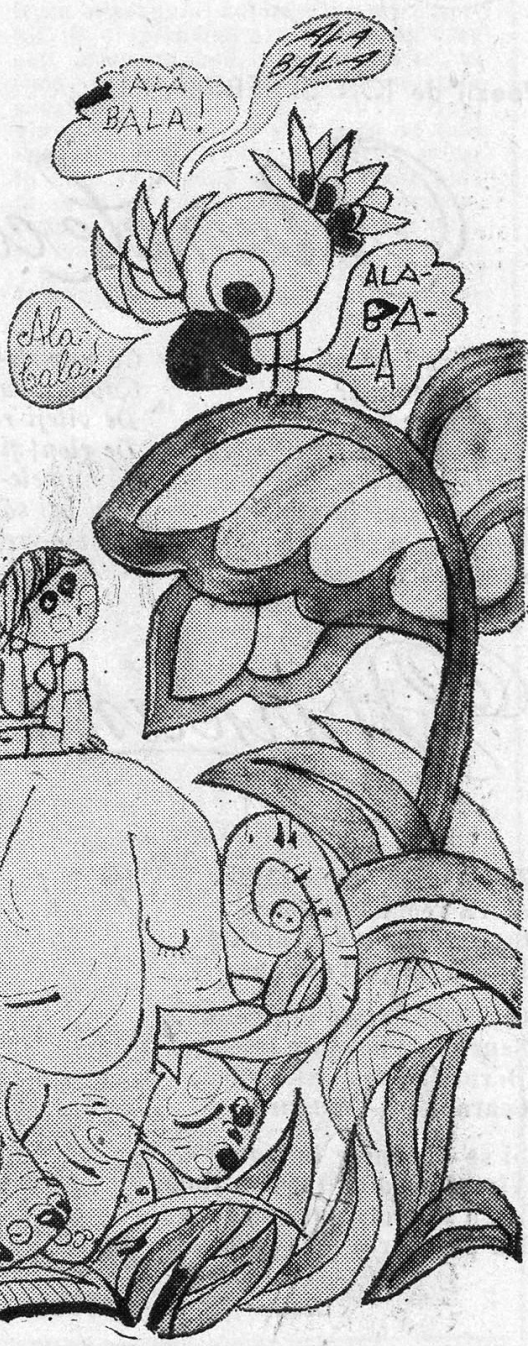
Erau trei, zău că erau trei, toată lumea trebuie să spună că erau trei, pînă și cel mai tare la aritmetică trebuie să spună că erau trei, cifra patru n-are nici un rost aici, și, dacă vreți să știți, patru nici nu există.

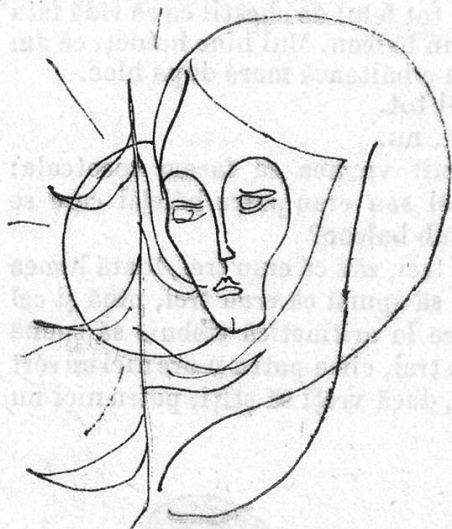
În care trăia doar un singur papagal, iar papagalul nu știa decît un singur cuvînt: *alabala*. Îl întrebai cît e ceasul și el răspundea: *alabala*. Îl întrebai ce mai face și el răspundea: *alabala*. O singură dată a răspuns papagalul altceva. Cînd l-a întrebât Andu ce înseamnă *alabala*, papagalul a răspuns: — Habar n-am, eu nu știu să spun decît *alabala*.

Și nici asta nu era nimic pe lîngă ce i se întîmplase lui Relu.

Relu spunea că el are o broască țestoasă pe care o cheamă Marinatădenisetru. Cînd era mică, ce-i drept, o chema Marinatădecrap, dar, crescînd mereu, a trebuit mereu să-i schimbe numele și astfel, după ce s-a numit pe rînd Marinatădeșalău și Marinatădesomn, într-o zi, da, căci va veni și ziua aceea, va trebui s-o strige Marinatădebaleună.

Atunci îi veni rîndul să povestească ceva altui băiat și băiatul acela spuse:

Poezii de ION SEREBREANU

Învățătoarea

Tu îi înveți pe oameni chiar de-s mari
Încît în bănci n-ar mai putea să-ncapă,
Bătrînii înțelepți îți sînt școlari
La fel cu prichindeii de o șchioapă.

De pe catedra nalților Carpați,
Cu vocea ta atît de mlădioasă,
Ții lecții de lumină; fii și tați,
Cu soarele sîntem colegi de clasă.

Spre viitor te-nalță îndrăzneț,
Să-ți nesfîrșească slava și mîndria,
Învățătoare, tu cea mai de preț,
Republică Socialistă România!

Numele comunistului

Dar cine-l va ști
Și-l va pomeni?
Că numele lui
Nicăierea nu-i...
Litere adînci
În lemn sau în stînci
N-au rămas săpate
De mîini tremurate...

Că numele-i drag
Cuprinde-un șirag
De viteji răpuși
De glonț și cătuși
Că numele-i bun
Nici azi să vi-l spun
Nu mă-crednicesc,
Altfel să-l slăvesc

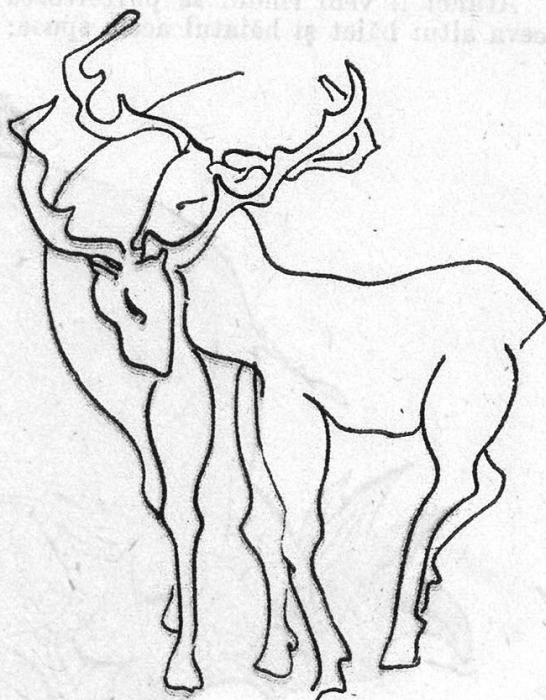
Decît murmurîndu-l
Pios, doar cu gîndul.
Nu-l numesc decît:
„Comunist”, și-atît,
Că nume mai sfînt
Nu e pe pămînt.
Cui îi dat să-l poarte,
Niciicînd n-are moarte.

Hîrjoana

Zarea nouă crește largă.
Zarea veche n-o încape.
Cerul cel de sus aleargă
După cerul cel din ape.

Cerbii se oprese din goană,
Scurmă sub copite iască,
Dornici, după dulce rană,
Coarnele să-nmugurească.

Și se hîrjonesc într-una
Vintul crud cu iarba-n rouă.
...Cu un corn lovește luna,
Iar puiantrul cerb cu două.

Desene: DOINA GEORGESCU

GRIJA

Unde duce nepăsarea!
S-a umplut de apă marea...
S-avem grijă fiecare
Să nu plouă peste mare.

Ploaia care-o să rămână
S-o gonim într-o fântână,
Ca s-o bea și pitpalacul,
Fiindcă lui i-a secăt lacul.

ORCHESTRA

Puricele și o streche
Aveau vată în ureche
Și când eu băteam în tobă
Nu săreau de după sobă.

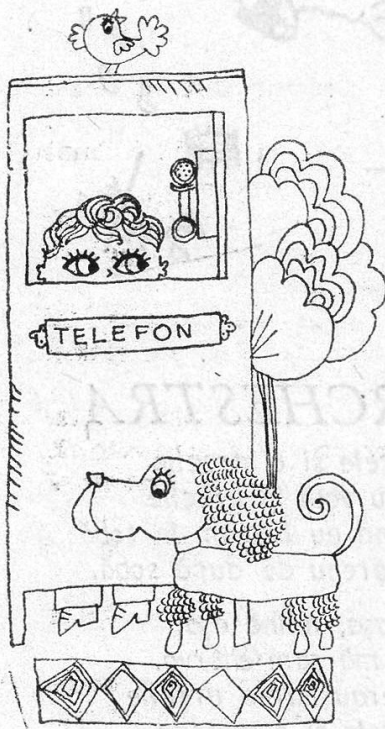
Azi așa, mâine așa,
Asta mă cam enerva.
Of, erau într-o ureche
Puricele și o streche.

„Eu cu voi nu mai rămân,
Că mă duc să cânt în fîn”.
Și de-atunci noi sîntem bașca,
Gata, noi spărserăm gașca.

ALEXANDRU CEL BUN și echinoxul de primăvară

de IULIU RAȚIU

Văzuse pe cineva în fața unei cabine telefonice și simțise nevoia să dea și el un telefon. Se așează, cuminte, „la coadă”, în

spatele celui pe care îl văzuse cu câteva clipe mai înainte, și prin cap îi trecură vreo zece numere unde ar fi putut să sune. Le elimină pe rând pe toate și, cînd se trezi dinaintea discului cu cele zece cifre, formă un număr la întimplare, convins că nu îi va răspunde nimeni. Totuși, în receptor se auzi un glas bărbătesc, plăcut, a cărui muzicalitate nu era de loc

alterată de membrana metalică a căștii.

— Alo...

— Alo... știți... iertați-mă că vă deranjez... încercă el, civilizat, să se scuze.

— Nu-i nimic, dar cine e la telefon? întrebă celălalt, mecanic...

— N-are, credeți-mă, nici o importanță. Vreau doar să vă întreb ceva...

Surprinzător, glasul de pe fir îi răspunse cu mult calm:

— Așa?! Atunci, poftim, întreabă-mă!

În clipa aceea i-ar fi plăcut mai mult glasul interlocutorului să fi fost ironic sau chiar să-i fi răspuns tăios, echilibrînd într-un fel nerozia întrebării pe care avea să i-o pună. Se consolă însă la gîndul că omul acela avea să-i trîntească telefonul în nas și aveau să fie chit.

— Ei, ce mai aștepți? Te ascult: întreabă-mă!

— Nu cumva Alexandru cel Bun este pe la dumneavoastră?

— Alexandru cel Bun?

— Da...

— Domnitorul!

— Da, de ce vă mirați?

— Nu mă mir de loc... este și asta o întrebare... Dar... dar în cartea de istorie l-ai căutat?

Ilustrații: STELA CREȚU

În sfârșit găsisse pe cineva cu care se putea discuta:

— Credeți că v-aș mai fi deranjat dacă îl găseam acolo? Sînt un om serios!

— Se vede...

I se păru că a recunoscut în ton o oarecare ironie:

— Înțeleg neîncrederea dumneavoastră, însă, și vă rog să fiți sigur de asta, am numai note de 9 și 10.

— Tot ce se poate. Dar, după informațiile pe care le am, Alexandru cel Bun locuiește în cartea de istorie de clasa a...

Îl întrerupse, oarecum grăbit:

— În cartea mea nu-i ... unde ar fi trebuit să fie e un spațiu gol cu desăvîrșire...

— O fi vreo greșeală de tipar.

— Nu-i exclus.

Urmă o pauză mai lungă și celui din cabină iar îi fu

teamă că o să-i închidă telefonul. Cînd auzi din nou glasul acela plăcut, emoția îi înflori obrazii:

— Da, da, da... Acum știu unde îl poți găsi...

— L-ați văzut cumva prin cartierul dumneavoastră?

— Nu, nu așa departe.

— Atunci, unde?

— La tine în maculator...

Sfatul acesta mască il făcu să zîmbească: da, cu omul acesta se putea discuta, omul acesta îl putea înțelege. Începe să-i explice:

— O, nu... La lecția asta n-am luat notițe... nu eram în clasă.

— Dar unde erai?

— Undeva în timp.

— În trecut, în prezent sau în viitor?

— Eram tocmai în ziua echinoxului de primăvară!

— Adică alaltăieri... Am înțeles... Era prima zi de primăvară.

— ...Și în a treia am luat un patru la istorie.

— O adevărată tragedie...

— Așa am socotit și eu!

Iarăși se făcu pentru un răstimp tăcere. Apoi, omul cu glas muzical întrebă:

— Și de ce m-ai chemat la telefon tocmai pe mine?

— Trebuia să spun cuiva ce mi s-a întîmplat!

— De ce nu i-ai spus tatălui tău?

— El nu ar fi înțeles... El înțelege numai cînd iau note de 10...

— Cam complicat, dar... Și acum ce ai de gînd să faci?

Rîse:

— Foarte simplu: mă duc să-mi cumpăr o nouă carte de istorie...

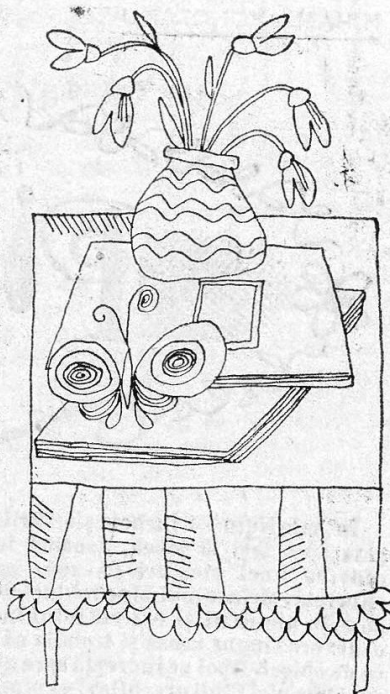
— Cred că-i cea mai bună idee! Și...

— Și?

— Și aștept un nou telefon de la tine.

— Da? Cînd?

— Cu prilejul echinoxului de toamnă, bineînțeles.

Rîse din nou cu toată pofta:

— Mi-a plăcut! E bună ...e bună gluma...

— Dar n-am glumit de loc, făcu serios omul cu glas muzical.

— Ei, n-ați glumit. Ați crezut că și eu am glumit și...

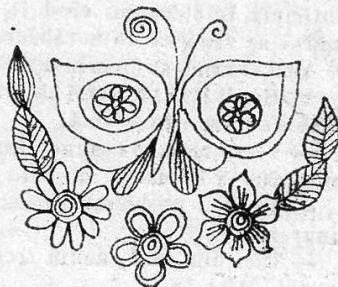
— Te înșeli! Singurul lucru pe care îl cred este că, din cînd în cînd, trebuie să mă mai suni.

— Dar nu știu la ce număr.

— Sună oriunde și sigur ai să mă găsești.

— Dar cine ești dumneata? întrebă cel din cabină, uluit.

— Cel pe care l-ai căutat...și în care ai încredere...

Picătura

În baie Nuțu își încheia șireturile bascheților, gata de a ieși la joacă, deodată însă auzi clar căderea unei picături de apă. Se apropie de chiuvetă, strînse mai bine robinetele, le răsuci și pe cele ale căzii și cercetă totul încă o dată din ochi: era singur acasă și trebuia să fie mai atent ca de obicei. Apoi se îndreptă spre ușă, dar atunci auzi iar: pic! Ciuli urechile și propuse să aștepte cu răbdare și atenția încordată pînă va auzi din nou zgomotul, iar cînd acest lucru se întîmplă văzu în aceeași secundă și picătura zdrobindu-se jos, pe mozaic, și umbreluța de stropi argintii care o clipă stătu în aer la o înălțime de o șchioapă. Îi fu ușor apoi, aplecîndu-se sub chiuvetă și privind în sus, să descopere stricăciunea. Da, însă degeaba, fiindcă la piulița aceea slăbită care trebuia strînsă nu putea în nici un fel să ajungă cu mina, acolo numai cleștele instalatorului pătrundea. Va să zică trebuia să pună un vas dedesubt și să se ducă liniștit la joacă, și asta ar fi fost minunat dacă acolo, între țevile de sub chiuvetă, ar fi fost loc de un borcan cît de cît mai mare decît unul de muștar, dar nu era. Așadar, borcanul avea să se umple, să se reverse și toate celelalte... Trebuia oare să piardă o zi de joacă pentru picătura aia nenorocită?

— Stai, își zise Nuțu. Oare nu pot calcula în cît timp se umple borcanul ca să vin să-l deșert? Ba bine că nu! Fugi în cameră, luă deșteptătorul și se întoarse. Așteptă o vreme cu ochii pe ceas, fugi iar în dormitor, luă creion și hîrtie, căută în dicționar cuvîntul pic... pic... pic... aha, picătură, deschise aritmetica își zvîrlî și bascheții din picioare și începu să calculeze cu voce tare:

— 843... nu, adică da... Dacă borcanul are... cît are? Alergă la bucătărie, scotoci după o sticlă de gargarism, măsură cu ea borcanul, îl puse iar sub chiuvetă, aruncă creionul în coșul de hîrtii, se întoarse la masă, se miră că nu poate scrie cu sticlă de gargarism, apoi fugi îndărăt să caute creionul. Așa i se întîmpla întotdeauna cînd îi plăcea o problemă — se zăpăcea de nerăbdare.

Auzi sunînd, se duse la ușă pe bișbiite cu ochii pe hîrtie, îl lăsa pe Matei să intre și el continuă, fără să-l bage în seamă:

— Va să zică 18 secunde înmulțit cu... adică nu! 200 g împărțit la 18...

— Tu faci probleme în vacanță, tipă Matei îngrozit.

— Taci din gură, acum trebuie s-o iau de la capăt. Deci 18...

Matei se uită pe foaia din fața lui Nuțu și văzu o grămadă de calcule.

— Nuțule, tu ai făcut o descoperire! zise el lu minat.

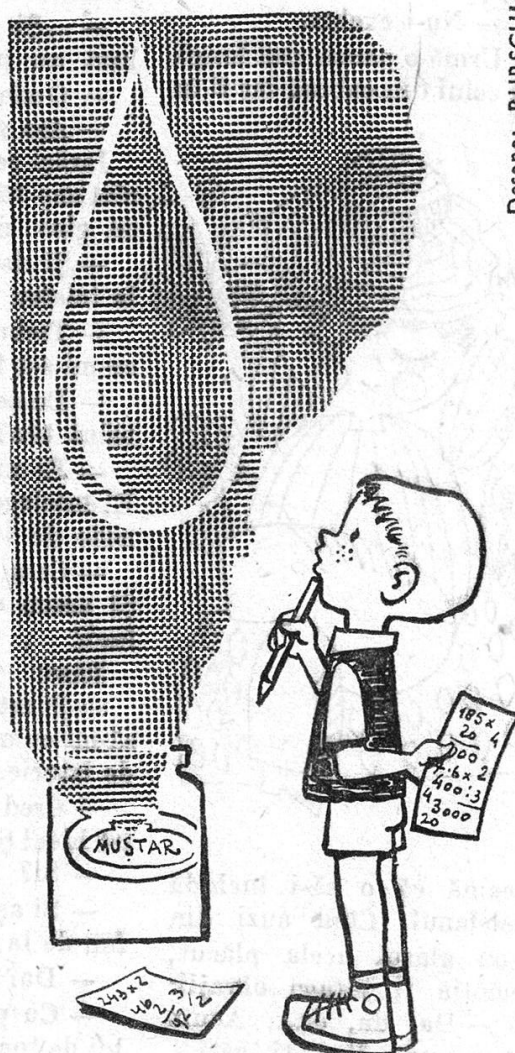
— Da, sub chiuvetă.

— Sub chiuvetă?

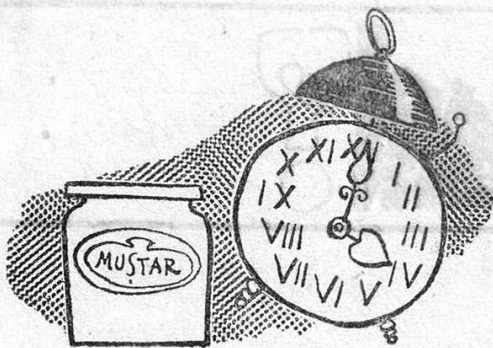
— Îhi... 58 423 împărțit la...

— Sub chiuvetă, mă? îl scutură de umeri

Matei. Îți dai tu seama atunci ce rol joacă baia în dezvoltarea civilizației?

Desene: BURSCHI

— Joacă, joacă dacă intri în ea cît mai des cu o bucată de săpun asupra ta, spuse Nuțu privind tîntă genunchii negri ai lui Matei.

— Te cred, zise Matei înflăcărat, fără să-și dea seama ce auzise. Arhimede a descoperit principiul lui în cadă, iar tu, ce mai, nițel mai la stînga, sub chiuvetă! N-am auzit să fi făcut cîineva o descoperire, de pildă, în bucătărie...

— Nu știu ce te-a apucat cu asta acum, zise Nuțu, dar află că în bucătărie a fost descoperit principiul mașinii cu aburi. Știi, cratița aia cu apă care dădea în clocot nu-mi închipui că fierbea pe acoperiș... Acum gata, am socotit totul la miligram. Pînă începe „Telejurnalul“ am de venit în casă de șapte ori ca să deșert borcanul, iar a opta oară o să fie plin doar pe jumătate. Hai afară acum, zise el, iar cît coborîră scările Matei află, în fine, despre ce era vorba și le spuse și celorlalți. O droaie de puști se adunară pe trepte, în jurul lui Nuțu, privindu-l, fără să se sfiască, drept în față. Se puseră pe așteptat cu ochii pe ceas.

— Eu aud cum picură, spuse Sănduciu, dorind să fie drăguț cu Nuțu, spre deosebire de cei care nu doreau și, privind în sus, trăgeau nădejde să vadă dintr-o dată valuri de apă năvălind pe ferestre, purtînd pe crestele lor scaune, șifoniere și cele 150 de poze din pachetele de chewing-gum. Dar așteptau de pomană, fiindcă la un moment dat, ridicîndu-se în picioare și tăind brusc aerul cu mîna, ca cei ce dau startul pe stadion, Nuțu o porni în goană pe scări. Douăzeci de puști se buluciră după el în sus, spre etajul șase, tropotînd în așa hal încît cei de prin apartamente simțiră pentru o clipă că le îngheață sîngele în vine.

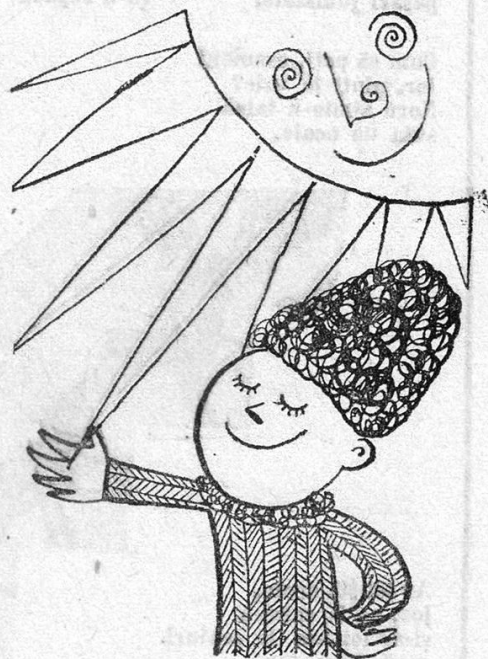
Cărui arhitect putea să-i treacă vreodată prin mînte să construiască o cameră de baie în care să încapă dintr-o dată 20 de persoane! Copiii deci se înghesuiră cum putură unii într-alții și astfel reușiră să vadă cu toții borcanul de sub chiuvetă: era un borcan plin cu apă! El le inspiră un fel de sfială ca orice recipient destinat științei, și poate că numai cuvîntul „Muștar“, atît de familiar pentru ei toți, îi făcu să se simtă mai la largul lor.

— Ei, ce ziceți? făcu Matei de parcă el calculase cu atîta precizie timpul și picăturile. Tot el fu acela care rămase credincios alergăturilor la etaj pînă la cea din urmă. Cei mici erau după două urcușuri atît de rupți de oboseală încît, deși luau startul din toată inima, rămîneau presărați pe la etajele unu și doi, vîzîndu-și de alte distracții.

A doua zi Nuțu hoinări pe ici, pe colo fără nici un rost pentru că mecanicul blocului pusese capăt gloriei și activității lui.

REGASIRE

Băiatul auzi chemarea ultimului turture de gheață și ieși într-o clipă. Acesta sclipi orbitor în arderea lui rece și se prăbuși. Dar băiatul nu-l mai văzu tăind aerul ca o cometă. În jurul lui totul strălucea. Își ridică fruntea spre cer, dar nu zări soarele, căci arșița luminii nu-i dădu voie să deschidă ochii. Și-i acoperi cu palmele, își trase căciula pe ochi, să și-i odihnească. În fundul căciului zburdau mii de sori jucăuși, rotindu-se fără să se împleticească, fără să se împiedice unii de alții. Nici unul dintre ei nu era însă prietenul său. Privi pe furiș de după căciulă și deodată-l zări, în mărime naturală și atît de aproape încît nu se putu stăpîni, ingenunchînd, să nu întindă mîna spre el. Dar nu era decît

ogîndirea lui într-o baltă. Băiatul își scutură mîna de apă și, privind printre gene, încercă să-și ridice privirea. Cerul era într-atît de strălucitor că nu fu cu putință. Vru să renunțe și se îndreptă spre casă, dar de astă dată prietenul său refuză să se lase părăsit. Îi ieși dinainte sub fiecare pas, în fiecare fereastră, sclipi în mugurii umezi ai pomilor și-l văzu ca-ntr-o ogîndă în palma sa mîndă.

O, ce departe-ai fost, prietene. Cale de-o iarnă. Ți-am dus dorul. Degeaba ți-ai lăsat uneori geamănul pe cer, e o fire înghețată, n-are pic de haz, nu-ți face cinste. De revenirea ta sînt însă bucuros, atît de bucuros încît ți-o și spun, măcar că nu prea e bărbătește.

De azi încolo nu te mai las, vreau să fii sigur de tine, zise băiatul. Și cu toată puterea flăcăului pe care-l ascundea încă în sine, strînse pumnul cu soare.

HORIA ARAMĂ

Versuri:
MARIA BANUȘ

PĂSĂRI OMENI?

Au ajuns la munte
Noru și cu tata.
Ei, acum i-acuma!
Vrei, nu vrei, fii gata.

Căci, să ne-nțelegem,
lumea asta toată
n-are altă treabă
decît joc să-și bată.

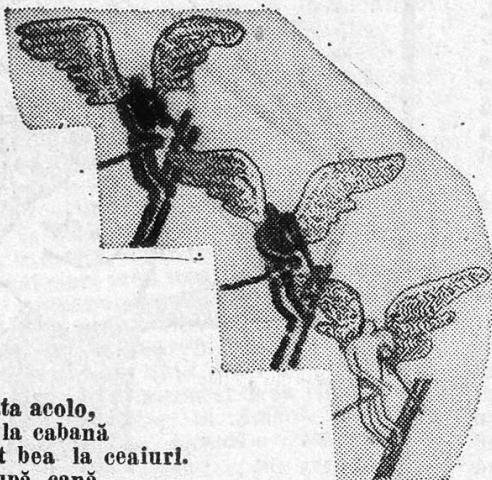
Panta se înalță,
înpăimîntătoare.
Marea de zăpadă
arde, alb, sub soare.

Omul nostru are
fantezii ciudate:
Parcă toți ar spune
și și-ar da și coate:

Ca năluci coboară,
fără greutate,
jumătate oameni,
păsări jumătate.

„Ați văzut cum cade
Noru, caraghiosul?
Schiurile-n aer
și-n zăpadă — dosul?“...

Cum să poți, asemeni
lor, pluti la vale?
Noru simte-n talpă
suta de ocale.

Ar tot sta acolo,
jos, pe la cabană
și-ar tot bea la ceaiuri.
cană după cană,

numai să amîne
clipa-ngrozitoare
cînd îi prinde tata
lemnul de picioare.

„Haide, spune tata:
Nu pățești nimica.
Moale e zăpada.
Tare-i numai frica“.

Doar o dată face: buf!
Și nici nu-l doare.
Dar, nefericirea lui
e foarte mare.

...Lasă-nchipeirea,
Norule, domoală.
Uită-te la alții,
ce frumos se scoală.

Nu-ți fie rușine,
Ăsta e învățul.
Îți mai scapă schiul.
Îți mai zboară bățul.

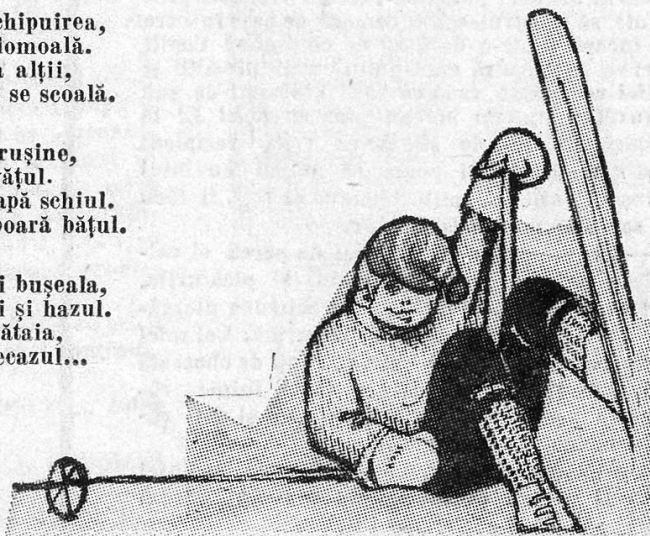
Mai înveți bușeala,
mai înveți și hazul.
Trece vinătaia,
trece și necazul...

Și-ntr-o zi ca asta,
albă, orbitoare,
ai să fii schiorul,
pasăre sub soare.

Ai să treci, în pulberi
scinteind, săgeată,
domn peste întinderi
și zăpada toată.

Ilustrații: TUDOR BANUȘ

A- VEN- TURILE LUI ADRIAN

ROMAN-FOILETON
DE

EPSILON

VII

MUTUL VORBEȘTE

Există, orice s-ar spune, momente de slăbiciune omenească în viața oricărui detectiv particular. Unii sînt mîncăi, palavragii, sentimentali, uituci, obișnuințe care — ce să vă mai spună Dim Epsilon? — le dau acestora destulă bătaie de cap, îi pun în felurite încurcături. Detectivul nostru amator nu are nici unul dintre aceste patru păcate; Adrian îl are pe al cincilea — e somnoros. Cum trece de o anumită oră (să zicem nouă, nouă și jumătate seara), în trupul lui încep să se miște aburii somnului. Simte o lene, brațele i se moleșesc, picioarele nu-l mai țin de pe la genunchi, capul începe să atîrne, face biling-balang!, gata să pice de pe umeri, pleoapele se închid singure, atînsse de mătasea bărbii lui Moș Ene, sosit pe la gene; micul agent secret începe să se întindă, se întinde ca Păsărilă, și cască ooo!aaa! îii! uuu!, gata să-i înghită pe cei din jur.

Ceva în genul ăsta simte Adrian că se va întîmpla curînd-curînd. Are furnicăături pe la pleoape (refuză să-și frece ochii!). Picioarele i se îngreunează pas cu pas (ce contează? nu mai au mult de mers!) Capul e gata să facă biling-balang! (stop, mă!, îl ceartă puștiul pe cap, scuturîndu-l cu enervare). De întins nu se va întinde în plină stradă, și în plină noapte, și în plin marș, și în plină misiune; de altfel, mîinile îi sînt ocupate cu cele două pistoale cu capse așintite asupra prizonierului, cu degetul pe trăgaci, gata să acționeze la orice tentativă de fugă sau nesupunere. Dar nenorocirea se produce; Adrian începe să caște, și cască, ooo! aaa! îii! uuu!, lung — prelung, cu gura pînă la urechi. Lucrul este atît de grav și neașteptat, încît chiar ciinele polițist este pus în situația să intervină:

— Mirr! îl ceartă Nasfin pe Adrian și, spre a-i demonstra cît este de uimit

de ceea ce se întîmplă, javra se încordează din toți mușchii, execută o săritură înșurubată, pe verticală, într-o manieră Pif le chien, după care revine la sol în cădere lină și, repede-repede, scurmă cu picioarele dinapoi în țărîna uliței, improșcîndu-l pe agent drept în față. Adrian e ocupat cu cel de-al doilea căscat și se pomeneste, ptui! cu țărîna în gură. I-ar striga lui Nasfin: „Astimpără-te, javră!” și chiar i-ar trage un picior undeva, dacă n-ar fi de față măgădăul prizonier și Kiustengé, sfîrcul de fată; nu-i bine să dezvălui că între tine, agent secret, și principalul tău aliat, ciinele, există neînțelegeri. Acestea se rezolvă fără martori (de altfel îi și promite în gînd lui Nasfin să-l picure, vîj-vîj!, cu nuiua de bambus; sau îl va pune la arest o zi întreagă, îl va închide în geamantan, în care a făcut o găurică, pentru respirație). Dar Adrian cască, vai! pentru a treia oară; nu rezistă să nu-și ducă o mîină la gură, ca să și-o bată de cîteva ori, uă! uă! uă!

— Gî-gî-gî-gî! gîngăvește mutul, rîzînd de somnolența băiatului.

— Gura, mutule! se supără agentul particular și îi înfige în coaste otelul celor două pistoale, să le simtă măgădăul.

— Gî-gî-gî! tresare prizonierul, gidi-lîndu-se.

— Ești un gîngav! îi pune eticheta Adrian („gîngav” e cuvîntul pe care l-ar spune de o mie de ori pe zi; îi place pentru că l-a învățat și l-a înțeles greu).

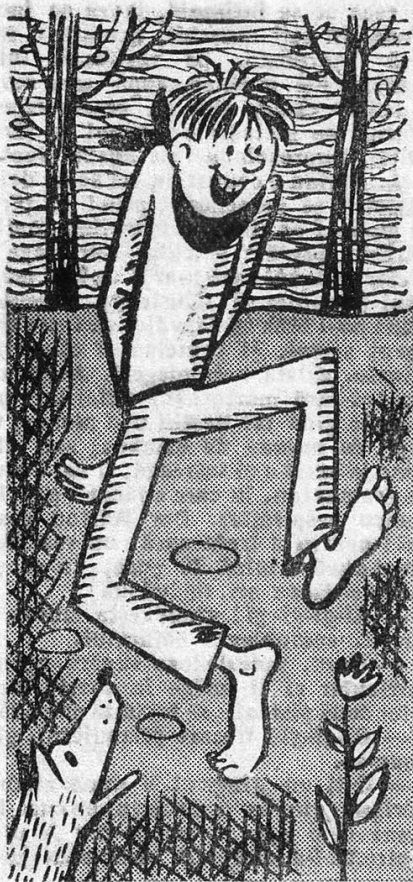
— De ce ești rău și de ce dai porecle, sare Kiustengé. Și eu ți-aș putea spune „Rilă-Somnorilă, îți plîngem de milă!“ Dar nu-ți spun. El nu-i gingav. El e fiul plăcîntarului.

— Iar tu ești o proa... o proa... ooo! aăă! iiii! uuu!

— Hi, hi, hi! rîde fata în bluză pe-pite de noul căscat al bălatului în pantaloni de cowboy. Sic, sic! Ți-ai înghițit vorba! Cine zice ăla e! Sic!, se bucură Kiustengé și începe a juca în jurul detectivului amator, ceea ce lui Adrian îi convine deocamdată i se mai risipește somnul.

— Gi-gi-gi! se binedispune Lionel, fiul plăcîntarului, care începe să tropăie, să joace tontoroiul în genul copilor care se îmbracă „paparude“ și cheamă ploaia; e foarte caraghios măgădăul fopăind, sărind în sus cu amîndouă picioarele și revenind crăcănăt, cu bufnituri cumplite, ca un drac blond, de care poți să rizi pînă poimărti. Din cauza multelor sărituri, prizonierului îi alunecă legătura de pe gură: „poate să-l alunece, tot nu poate vorbi, e mut“, își zice nepăsător Adrian. Dar fiul plăcîntarului își tuguie buzele, își indoale limba într-un fel special și începe să fluiera ca botgroșii, fi-fe-fe-fiuu! fi; fluieră grozav și cu atîta forță, încît se aude în toată insula, pînă pe Dunăre, fi-fe-fe-fiuu! fi-fe-fe-fiuu!

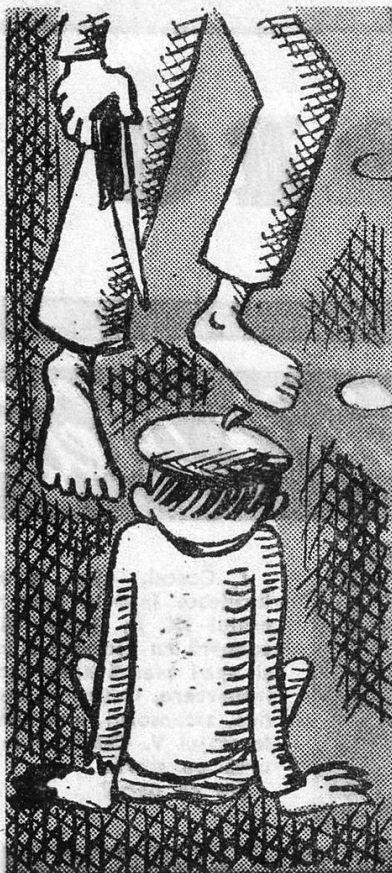
E atîta liniște și noaptea e atît de clară de parcă toți botgroșii din lume vin la Ada-Kaleh, în insulă, să-l vadă

pe cel trei, cu Nasfin patru, care înaintează cu fi-fe-fe-fiuu! pe covorul portocaliu de lumină. Cît mai au de parcurs pînă la livada părăsită? Poate o sută de metri, poate două. Fi-fe-fe-fiuu! Aburii somnului se trezesc tot mai cumplit în trupul micului agent. Fiul plăcîntarului, dimpotrivă, fopăie și tropăie, chemînd botgroșii. Urechile lui Nasfin prind o mulțime de foșnete de-a lungul gardurilor paralele. Adrian însă picotește din mers. Kiustengé e cu sufletul la gură, vrea să-i strige detectivului amator: „Păzea! Nu ești atent. Pistoalele îți atîrnă ca două ciori moarte“, secundă în care, buf! trosc! poc!, pică în bot toți trei, pe cînd Nasfin știe să evite teribila căzătură și, mai ales, știe să nu-l scape din ochi pe prizonier, care se ridică primul, cu o sprinteneală de necrezut și, tuleo!, fuge cît îl țin picioarele. Nasfin după el.

Ce se întîmplase? Ceea ce este de neevitat. Un adevărat detectiv particular nu poate fi somnoros, deci gură-cască și tîrîle-briu. Suleratul de botgros, fi-fe-fe-fiuu! nu-i altceva decît un fel de a vorbi al mutului, semnal prin care fiul plăcîntarului (are stofă, băiatul!) și-a adunat toți prietenii din insulă, vreo unsprezece golani, care s-au pitit pe sub garduri și prin boschete, așteptînd micul echipaj în cotul uliței, de unde încep, pe de o parte, lanul de măturică, iar de altă parte, parcelele de susan. Au întins golani o sîrmă în latul uliței și au stat așa, una cu pămîntul, pînă cînd, buf! trosc! poc!, s-au dat peste cap toți trei, căzînd în colburile roșcate, ca trei saci. Acum golani năvălesc ca vizigoții peste Adrian (fata nu contează), în vreme ce prizonierul s-a topit în noapte.

Începe o bătaie cum n-a văzut Parisul. Unul contra... naiba știe cîți; Adrian e orbit de pumni, de țărîna și vinzoleală, nu poate să-l numere pe vizigoți. Lovește în dreapta, lovește în stînga, întîi dezordonat și cu disperare, apoi cu metodă și sînge rece, punîndu-și în aplicare (pe cît îi permite situația) toată gama de cunoștințe în materie de bătaie. Vine asupra-i un mucos cu părul roșcat, însă de două ori mai lung decît el; îi aplică piedica scurtă, cu înfigerea genunchiului în moalele burții și clasică lovitură pe după ceafă, cu osul cotului, încît îl face ghem și, într-o teribilă dezechilibrare, îl dă peste cap, în stil judo. Pe turculetul tuns în cap îl trăsnește cu un șir nesfîrșit de carate, loviturile acelea scurte, fantastice, seci, gen Emma Peel, cu latul palmei, supranumite „mîna de fier“. Se apropie acum trei tipi scunzi, negri, urîți, țigănoși, umblînd aplecat și cu mîinile depărtate, gata să atace în genul jiu-jitsu; Adrian nu are de ales, ia de pe marginea uliței un snop înalt de măturică, îl învîrte pe deasupra capului în chip de ghioagă, măturîndu-l pe cei trei urîți, făcîndu-l una cu pămîntul. Îl atacă acum — de unde a apărut și asta?! — o fată purtînd

șapcă cu cozoroc; are mâinile gata să zgîrie, ca o mîță infuriată. Aruncă spre dînsa un pumn într-o falsă lovitură, în timp ce cu mîna cealaltă îi trage peste ochi cozorocul șepcii, luîndu-i vederea, năucind-o, ca în cele din urmă să-i tragă cîteva scatoalce peste popou (parcă poți să-ți pui mîntea cu o smintită? !). Adrian simte ceva sărat în gură (nu se sperie el de un nas strivit !), scoate batista să-și șteargă singele, timp destul să încaseze o lovitură venită din lateral, deosebit de violentă; icnește, cade într-un genunchi, i se aruncă în spinare careva și îl culcă la orizontal; doar o minune îl mai poate scăpa de ploaia de lovituri care trebuie să se abată asupra-i (din instinct de apărare se gemuiește, apărîndu-și fața, tîmplele și părțile moi), dar minunea nu se arată și micul detectiv particular e bătut acum măr. Între două tăvălituri dă de sirma uitată în uliță, încileită printre marele număr de bocanci care frămîntă țărîna; apucă pe careva de picioare, la întîmplare, și, virabuf!, îl culcă pe jos. În cădere îi înfășoară gleznele în sîrmă, strîns, după care sare pe bustul celui căzut și îl leagă în același fel. Repetă figura cu alt vizigot, se pare chiar lunganul cu păr roșcat, dacă nu se înșeală cumva, pentru că vederea lui Adrian este năpădită acum de un val fierbinte de singe, izvorît de undeva din tîmplă; îl doare extrem de puternic tibia, fluierul picio-

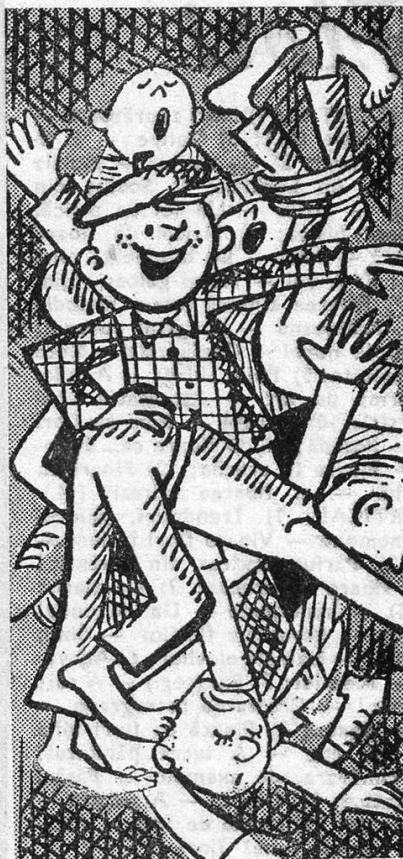
rului, în care un dobitoc lovește de două ori cu bocancul ori cu ceva tare, metalic. Sîngele îl orbește. Mai are timp să zărească unul din pistoale (dacă nu cumva are vedenii); se aruncă asupra armei cu un salt puternic, în stilul portarilor de fotbal. Trage trei focuri în noapte, două scurte și unul lung, ceea ce în codul lui Dim Epsilon înseamnă S.O.S., ajutor.

— Nu vă speriați, bă. Face mișto de noi. E pistol cu capse, aude glasul cuiva și, într-adevăr, bătăușii nu se împrăstie, rămîn pe loc; ba cercul acestora se strînge tot mai mult în jurul micului detectiv particular.

— Acum eu! răcnește unul, sărînd un pas înainte din cercul golanilor și imediat se aude un făcănît sec, ceak! o lamă fumurie țîșnește ca o flacără din teaca briceagului automat, cu arc puternic. E o splendidă armă albă, cu care poți uciide un bou, observă Adrian, în timp ce se aude respirația șuierată a celui ce a spus „acum eu!” Cercul viu se strînge mereu și Adrian nu mai vede altceva decît pantalonii aceia soloși în care se leagănă mîinile virite pînă la coate ale golanilor care se apropie, se apropie tăcuți, în cerc strîns, tîrșindu-și labele desculțe prin țărîna uliței.

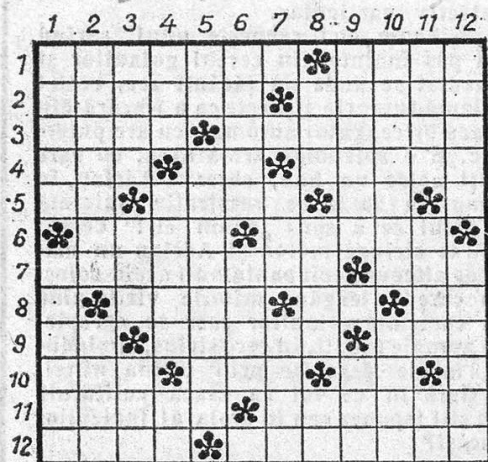
Oare în ce fel va ataca cuțitarul? În stil japonez sau în acela al indienilor încași?

În numărul viitor: „AVEȚI CUTITE SOLLINGEN?” — capitolul VIII al romanului nostru.

Desene: BRUSCHI

MOZAIC

Feculeli iste

I. Costel, elev în clasa I, locuiește într-un bloc turn, la etajul IX. În fiecare dimineață coboară cu ascensorul la parter și apoi pleacă spre școală. La întoarcere, Costel ia, de asemenea, ascensorul, însă numai pînă la etajul V. Celelalte 4 etaje le urcă pe scară.

De ce oare?

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Flori

ORIZONTAL: 1) Flori zburătoare — Floare roșie (pl.); 2) Tulipe — E în floarea vieții; 3) Ca un ou — Florile îndrăgite de Luchian; 4) Scoase din raniță — Ușile — Un fel de pisică, dar nu-i pisică; 5) Firicel de floare albastră — Arin — De dimineață pînă seara; 6) A voi — Metal galben-roșiat; 7) Floarea cîntată într-o melodie de H. Mălineanu — Strigătul puzelei; 8) Plin de noroi — Conjunție — Zece pe jumătate; 9) Radu Udrea — A îndoi în formă de arc — Rezultatul unei împărțiri; 10) Intrare — Pom cu flori roz — Posedă; 11) O floare ca... bujorul — Floare la ureche; 12) Floarea... ochiului — și floarea miresii (pl.).

VERTICAL: 1) Trandafiri, ghioceli sau anemone — Vin cu flori la fereastră; 2) Parfum extras din levănțică — E floare la ureche; 3) Cavalerist (vechi) — Înmulțește — Da' de unde! 4) Scop — Mireasma florilor — Sînt; 5) Ușile — Hainele elevilor; 6) Adevărați — A se ivi; 7) Fiu (reg.) — A sui; 8) Temel — Crustacee retrograde — Eugen Manea; 9) Plantă cu flori mici albe sau roz — A lucra pămîntul; 10) Primăvara, de exemplu — Păsări singuratic; 11) Ceașcă — A asculta — Din petale; 12) Nume de fată — Alcătuiesc corola unei flori.

CUVINTE RARE: IMOS, ULAN, NAT.

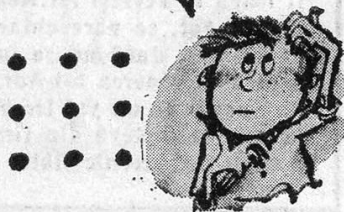

II. Un călător sosește într-un mic târg din Italia. Dorind să se tundă, află că în localitate sînt două frizerii. Intră în prima dintre ele, dar șovăie să rămîină fiindcă frizerul era tuns cum nu se poate mai prost. Pe al doilea frizer îl găsește tuns cum nu se poate mai bine. Călătorul nostru stă un pic pe gînduri, apoi se înapoiază la primul meșter, cerîndu-i să-l tundă. Pentru ce?

III. Într-o școală sînt 200 de băieți. La 1 martie, 30 dintre ei au dăruit colegelor fiecare un mărișor, iar din ceilalți jumătate cite două mărișoare și jumătate nici unul. Cite mărișoare au fost dăruite fetelor?

IV.

PUTETI SĂ
UNITI CELE NOUĂ
PUNCTE DOAR
PRIN PATRU LINII
DREPTÉ ?

De-ale lui Tîndălici

Tîndălici se întoarce vesel de la școală:
 — Tovarășul învățător s-a bucurat foarte mult că am fost trecut în clasa lui.
 — Ce ți-a spus? întrebă mama neîncrezătoare.
 — De cum m-a văzut, a strigat: „Numai tu lipseai de-aici!”

Altădată se laudă:
 — Cred că azi am luat un zece. Am fost întrebat câte picioare are strușul și am răspuns că trei.
 — Bine, dar strușul are numai două picioare!
 — Da, însă alții au spus că are patru...

— Oxigenul este absolut necesar pentru viață. Acest element a fost descoperit în secolul trecut, explică învățătorul.

— Ei!!... se miră Tîndălici. Și cum au trăit oamenii pînă atunci?

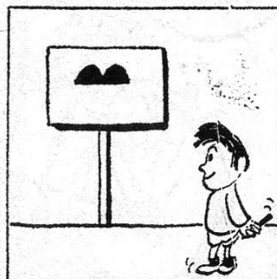
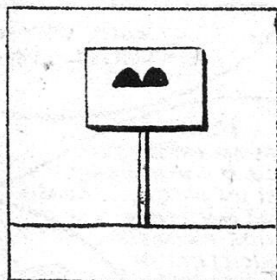
Tîndălici este scos la lecție.

— Cunoști vreun exemplu care să arate că din cauza căldurii lucrurile se dilată și din cauza frigului se contractă?

— Da. Vacanța mare durează două luni, iar vacanța de iarnă numai două săptămîni.

Desene: DAN VASILE DUMITRESCU

RĂSPUNSURI

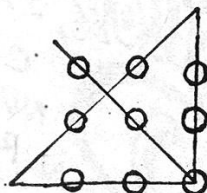
I. Pentru că, fiind mititel, nu ajunge pînă la butonul etajului IX.

II. Frizerii nu se pot tunde singuri, ceea ce înseamnă că fiecare l-a tuns pe celălalt. Călătorul nostru și-a dat seama că tocmai meșterul prost servit dăduse dovadă de îndemînare în meserie.

III. 200, cît numărul băieților din școală, așadar, onoarea lor a fost salvată. De altfel, numărul mărișoarelor va fi totdeauna egal cu cel al băieților, chiar dacă schimbăm cifrele:

pentru jumătatea care n-a adus nici un mărișor, cealaltă jumătate a dăruit cîte două...

IV.

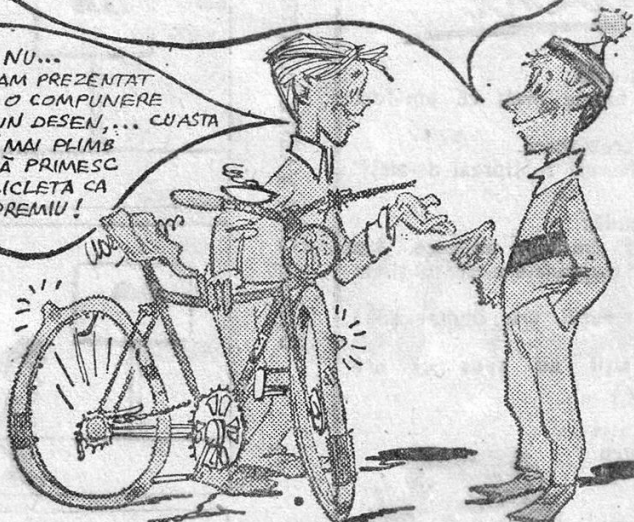
V. Desenul cu numărul V.

V. Iată șapte desene, numerotate de la I la 7. Ele sînt asemănătoare... dar nu întru totul! Numai unul se potrivește întocmai negativului, unde toate părțile ce apar în desen albe sînt negre și, invers, părțile negre din desen sînt albe. Observându-le cu atenție, arătați care este desenul!

CU ASTA VREI SĂ TE PREZINTI LA
CONCURSUL „VEHICULELE VIITORULUI”?

NU...
M-AM PREZENTAT
CU O COMPUNERE
ȘI UN DESEN, ... CUASTA
MĂ MAI PLIMB
PTINĂ PRIMESC
BICICLETA CA
PREMIU!

DUREȘ

BONURILE DE PARTI-
CIPARE LA CONCURSUL

**VEHICULELE
VIITORULUI**
1, 2, 3,

URMEAZĂ SĂ FIE DECUPATE
DIN REVISTĂ ȘI TRIMISE
TOATE ODATA CU LUCRAREA
CERUTĂ ÎN ANUNTUL
CONCURSULUI PUBLICAT
DE REVISTA *Suminita*
DIN LUNA IANUARIE
PÎNĂ LA DATA DE

15
APRILIE
A.C.

BON DE
PARTICIPARE

3

Important

GOPIL, VRETI SĂ AFLAȚI
WINNETOU, MÎNDRA CĂPETENIE A
PENTRU CE **APASILOR,** S-A ASCUNS ÎN ADÎNCUL JUNGLEI?
CITITI ÎN
NUMĂRUL VIITOR
AL REVISTEI

CINE SÎNT

Indieni

partea a II-a

ÎNCEPÎND DIN LUNA MARTIE,
REVISTA *Suminita* APARE ÎN
32 PAGINI ILUSTRATE,

FIECARE NUMĂR
FIIND ÎNSOTIT DE UN
supliment
LITERAR-DISTRATIV

PREȚUL REVISTEI RĂMÎNE
ACELAȘI: **1,50 lei**
PREȚUL UNUI ABONAMENT
PE TREI LUNI
4,50 lei

